

G eandewei

Protestantse
Kerk

Een christelijke gedachte in coronatijd

De kerkdeur
een klapdeur

De sokken fan dûmny

Geloofsgetuige
Abraham Kuyper

Column Gryt van der Galiën

'In Zijn ondoorgrondelijke wijsheid....'

Te koop, het huis op het Dokkumer Bolwerk van mijn oom en tante, waar heel de familie iedere zomervakantie logeerde. Ons verwennend 's ochtends in bed met thee en een korstje kaas zorgden zij voor jaarlijkse vakantiepret; én zij zorgden met hart en ziel voor beppe Johanna (1889-1968). Twintig jaar lang woonde ze bij hen in. Funda haalt dit allemaal bij me naar boven en nog veel meer, zoals beppes immer zwaaiende hand bij het zijraam, wanneer de bus ons na heerlijke logeerdagen weer naar huis bracht.

In de nazomer ging Johanna zelf op reis. Bracht een tegenbezoek bij alle elf kleinkinderen, ieder een week, om voor de winter dan weer thuis te zijn. Wat zagen we als kleinkinderen uit naar de glanzende zwarte taxi die haar bij ons bracht. Gekleed in een zwarte mantel met hoed, zwarte kousen en zwarte schoenen. Eenmaal binnen, de hoed verwisseld voor een zwart gehaakt mutsje, de mantel voor een zwarte omslagdoek en zwartbont schortje. Ik zie haar scharrelen door de groentetuin, samen met heit, die ieder voorjaar stevast de allereerste vruchten naar zijn lieve moeder bracht. Als het bedtijd werd ging de zwarte tas open met pepermint en chocolade en las beppe ons voor uit *Donald Duck* en de kinderbijbel. Zoete herinneringen aan een intens lief mens.

Uit de eerder opgetekende familiegeschiedenis spel ik haar leven. Veertien zwangerschappen, enkele miskramen, een baby en een peuter overleden. Een jongvolwassen zoon eveneens, bij de Birmaspoorweg. Drie overlijdensadvertenties, geplakt in een oud schrift, staren me aan en allen zeggen: *'In Zijn ondoorgrondelijke wijsheid nam de Heere tot zich, ons kind, onze jongste lieveling, onze innig geliefde zoon...'*. Mijn ogen blijven haken bij deze woorden. 'De Heere nam'.

Mijn benen staan wezenlijk anders in het geloofsveld dan die van Johanna. Mijn hele leven verliep anders met al die gegeven kansen. Mijn kinderen in een mooie kinderwagen, de hare in een kruiwagen tijdens het oogsten op het aardappelveld. Zestien jaar oud werd zij al moeder; ze las geen boeken, studeerde niet. Het leven gaf haar harde lessen met dalen van diep verdriet. Geen enkele kans om te ontsnappen aan die harde fysieke wereld. Kerk en geloof prominent aanwezig. Zo was haar leven.

Het familiehuus is inmiddels verkocht met dank aan Funda. Herinneringen blijven. Zij het niet dat ik een verkennend gesprek mis, met Johanna, mijn beppe, over de 'Heere' die in Zijn 'ondoorgrondelijke wijsheid' drie van haar lievelingen tot zich nam - en hoe zij daar troost in heeft gevonden!

Gryt van der Galiën - Dorenbos is kerkelijk werker in de PG Trynwalden

Meditatie De kerkdeur een klapdeur

'Ik ben de deur: wanneer iemand door mij binnenkomt zal hij gered worden; hij zal in en uit lopen, en hij zal weidegrond vinden Johannes 10:9
door ds. A.M. Roest

Al bijna veertig jaar is één van mijn slogans: de kerkdeur moet een klapdeur zijn. 'Goed dat hij niet in een restauratiecommissie zit', denkt u wellicht. En het zou inderdaad een beetje vreemd zijn, als mijn wens letterlijk in vervulling zou gaan. Stel u eens voor: een monumentaal gebouw als de Grote of Jacobijnerkerk in Leeuwarden - waar ik werk - met een klápdeur. Geen gezicht natuurlijk. Maar tegelijk begrijpt u wel dat mij zo'n rigoureuze verbouwing niet echt voor ogen staat.

Twee kanten op

Wanneer ik betoog: de kerkdeur moet een klapdeur zijn, dan is dat - zoals zoveel in ons geloofsleven - een beeld. En de kern daarvan zit hem in hoe een klapdeur functioneert. Een gangbare deur draait op een scharnier dat maar één richting kent, maar een klapdeur kan meestal twee kanten op. En daar gaat het mij om.

Want van de kerkdeur, de toegang tot ons geloofsleven, kan vaak hetzelfde worden gezegd. Dat het een deur is met een eenzijdig scharnier. Hij draait naar binnen, waarbij een sterke verinnerlijking van het geloofsleven optreedt, óf hij draait naar buiten, en we gaan zo op in betrokkenheid op de wereld, dat de spirituele voeding verschaalt.

Beleving van de dienst

U kunt dat ook terugvinden in de beleving van de kerkdienst. Sommigen zeggen: 'Ik kom daar als ik er behoefte aan heb. Dan wil ik warmte vinden, troost en bemoediging. En kom dan alsjeblieft niet aan met de opdracht om met m'n geloof positie te kiezen'.

Maar anderen zeggen: 'Die kerkdienst, daar kom ik niet meer. Dat is veel te veel naar binnen gericht. Over de wereld moet het gaan. En dat kan ik nét zo goed buiten.'

In het eerste geval draait de kerkdeur, de poort van

de geloofsbeleving, alleen naar binnen, in het andere naar buiten. En al begrijpt u dat ik bewust overdrijf - dergelijke posities komen zelden 'zuiver' voor - toch geeft het mijn bedoeling aan. Want naar mijn overtuiging is het allebei nodig. De gerichtheid naar binnen én buiten.

Dat is natuurlijk geen nieuw idee. Voor wie weet van Bijbelse sleutelwoorden is het niet onbekend dat het Hebreeuwse begrip voor 'woord' ook 'daad' betekent, dat die twee letterlijk niet zonder elkaar kunnen. Maar het is ook in ons gelovig samenkomen verankerd in de liturgie. Aan het begin van de dienst geven wij aan dat we komen om troost en bemoediging als we zeggen 'Onze hulp is in de Naam van de HEER'. De Naam die betekent 'Ik ben bij je' is onze garantie tegen de moedeloosheid. Maar tegelijk weten we ook dat dat niet alleen onszelf betreft, maar ook het heil van de wereld betekent.

De zegen zendt ons uit

En daarom blijven we niet weggekropen tussen die warme vier muren waar de Naam over ons is uitgeroepen, maar zendt de zegen ons uit, ingeleid met de woorden 'Gaat heen' (dat is: blijf dus niet hier) 'in vrede' (dat is: weet hebbend van Gods belofte van het goede leven) 'naar uw plaats in de wereld' (dat is: de plek waar wij nu, gedragen door God en gaand met zijn zegen in onze bagage, tot zegen mogen zijn).

De deur die ons binnenlaat zendt ons ook uit.

En wie als gezondene leeft mag weer binnenkomen om op te laden. De kerkdeur een klapdeur, een heilspoort met een tweezijdig scharnier. Dat zo ons gemeente-zijn getekend mag zijn!

ds. A.M. Roest is predikant van de Protestantse Gemeente te Leeuwarden, wijkgemeente De Jacobijner

Leesrooster

Week 43, 18 t/m 24 oktober

zondag Matteüs 21:18-22
maandag Matteüs 21:23-32
dinsdag Matteüs 21:33-46
woensdag Matteüs 22:1-14
donderdag Matteüs 22:15-22
vrijdag Matteüs 22:23-33
zaterdag Psalm 110

Week 44, 25 t/m 31 oktober

zondag Nehemia 7:72b-8:12
maandag Nehemia 8:13-18
dinsdag Nehemia 9:1-17
woensdag Nehemia 9:18-28
donderdag Nehemia 9:29-10:1(28)
vrijdag Nehemia 10:29-40
zaterdag Psalm 43

Foto Kerk van Ginnum populair als atelier

Lucia Franssen uit Amersfoort (links, klei-kunst) en Mechtild Paauwe uit Diepenveen (Keramiek) aan het werk in de voormalige Hervormde Kerk van Ginnum. De kerk - eigendom van stichting Alde Fryske Tsjerken - is sinds een aantal jaren 'atelierkerk' en is als zodanig erg populair bij kunstenaars. Er is zelfs een wachtlijst. Omdat er geen kachel in het gebouw is, kunnen ze artiesten er alleen buiten het stookseizoen terecht. Deze dames waren eind vorige maand dan ook de laatste huurders van het jaar.

Bijbel #DOESLIEF

'Houd moed - heb lief'. Onder dat motto nam de Protestantse Gemeente te Heerenveen enkele maanden geleden het initiatief om de samenleving te ondersteunen in de turbulente tijd van de coronacrisis. Inmiddels zijn heel wat vlaggen, posters en kaarten verspreid.

door dr. Jan Dirk Wassenaar

Al eerder had SIRE de campagne #DOESLIEF op touw gezet: 'We zijn steeds minder aardig tegen elkaar. Op straat, op sociale media, in het verkeer, in het openbaar vervoer, op het sportveld en in de supermarkt. Met de #DOESLIEF campagne met veel voorbeelden van on aardig gedrag, houdt SIRE Nederland een spiegel voor. Zo hoopt SIRE dat mensen zich realiseren dat niemand beter wordt van on aardig gedrag. En dat aardig gedrag loont.'

Voorbeeldig

Christenen moeten als het om liefhebben gaat voorbeeldig zijn. De eerste brief van Petrus is een van de epistels in het Nieuwe Testament waarin dat naar voren komt. In die brief worden de christenen - die tweemaal 'geliefden' genoemd worden (2: 11, 4: 12) - opgeroepen elkaar lief te hebben: 'heb elkaar dan ook onvoorwaardelijk lief.' (1: 22)

In het laatstgenoemde vers wordt de agapè ('liefde') als philadelphia ('broederliefde', ook in 3: 8, vgl. 2: 17) geduid. Nu wordt 'broederschap' wel eens vanuit de idealen van de Franse Revolutie ingekleurd met de motto's van vrijheid, gelijkheid en broederschap. 'Alle Menschen werden Brüder', schreef Friedrich von Schiller in *Ode an die Freude* (1785 / 1803). Het lied werd bekend als onderdeel van de

koorfinale van de *Negende Symfonie* van Ludwig von Beethoven (1823). In 1985 werd het tot volkslied van de Europese Unie verklaard.

Broederschap

Maar broederschap heeft in 1 Petrus een andere, diepere klank. Die wordt niet bepaald door seculiere idealen, hoe waardevol die ook mogen zijn. Zij wordt gekenmerkt door gemeenschap met Jezus Christus. Door Hem zijn gelovigen 'kinderen van één Vader' en daarmee broeders en zusters van elkaar.

Vooral in gereformeerde kring was (en is?) het gebruik bekend om elkaar 'zuster' en 'broeder' te noemen. Daar is best wel wat voor te zeggen.

Ik voeg er aan toe dat het aanbeveling verdient om dan tot inclusief taalgebruik over te gaan. Een voorbeeld: de zinsnede 'dat wij Gods zonen zijn.' (Gez. 477: 2) is inmiddels veranderd in 'dat wij Gods kinderen zijn.' (Lied 675: 2), omdat de dochters ook meedoen. Het gaat in 1 Petrus om vermaningen tot innige liefde (4: 8, vgl. 1: 22), tot gastvrijheid voor elkaar (4: 9), tot wederzijdse dienstbaarheid (4: 10) en tot nederigheid (5: 5). Het behoeft geen betoog dat het liefhebben geworteld is in de liefde tot Jezus (1: 8, vgl. 1 Joh. 4: 7-21).

Goed doen

In 1 Petrus is niet alleen 'liefhebben' een belangrijk werkwoord, ook 'goed doen'. Het is zelfs een kernwoord. Van de negen keer in het Nieuwe Testament komt het woord (inclusief de afleidingen) viermaal in 1 Petrus voor. Het blijkt dan te gaan om de houding van de christenen ten opzichte van de veelal afwijzende of zelfs vijandige buitenwereld.

Prof.dr. J. van Oort schreef ooit over de Vroege Kerk, ofwel de eerste eeuwen van het christendom: 'Op overtuigende wijze blijkt - en diverse detailstudies hebben dit later bevestigd - dat het christelijk geloof velen heeft aange trokken omdat hier een ware en werkelijke liefdevolle gemeenschap werd gevonden, omdat hier aandacht en daadwerkelijke hulp was voor de armen, voor de weduwen, de wezen, de gevangenen, de maatschappelijk zwakken, omdat - kortom - hier het geloof betoond werd in Geest en kracht (vgl. 1 Kor. 2: 4; 1 Thess. 1: 5).'

Vriend en vijand waren het er dus over eens dat de diakonia van de christelijke gemeente van grote betekenis was, ook voor de verbreiding van het christendom. Goed voorbeeld doet goed volgen!

dr. Jan Dirk Wassenaar uit Hellendoorn is een vaste medewerker van Geandewei

Column Jannie Dijkstra

Vooroordelen

We hebben er allemaal mee te maken, in welk land we ook wonen. We komen veel mensen tegen, veel mensen komen ons tegen. Een enorme hoeveelheid informatie wordt onbewust verwerkt in onze hoofden en voor we het weten zijn of hebben we al 'ingedeeld'. We hebben een mening gevormd over iemand anders zonder dat we die persoon eigenlijk kennen. We zijn makkelijk in het afgaan op eigenschappen die we zien of horen en oordelen meteen. Maar is het ook echt waar?

Wat ik zo oneerlijk vind aan dit proces is dat mensen vaak niet de kans krijgen te laten zien wie ze echt zijn en wat ze kunnen bijdragen. We zijn als gelovigen vaak nog steeds egoïstisch en zelfgecentreerd. Maar wat we niet weten is dat we - vaak onbewust - meer van onszelf dan van de ander beschrijven. Let daar maar eens op als u zichzelf betrapt op een vooroordeel. Wat is het waar we zelf bang voor zijn? Wat zit er diep van binnen dat maakt dat we meteen oordelen? Het is erg jammer dat dit net zo goed in 'zendelingenland' gebeurt. Nee, wij zijn heus niet heiliger dan heilig. Iedere zending is ook maar een mens, een mens met een missie, maar ook met fouten en gebreken. Toch hebben we als christen allemaal een opdracht van God en dat is vrucht dragen. Vrucht dragen tot eer van Zijn Naam!

'De bijl ligt al aan de wortel van de boom: iedere boom die geen goede vrucht draagt, wordt omgehakt en in het vuur geworpen.'
(Mattheus 3:10)

Hebben we wel door dat wij zelf - en onze boom genaamd 'missie' - geen goede vrucht kunnen dragen als we een ander geen kans geven onderdeel daarvan te zijn? Dan zullen de missie en wijzelf omgehakt worden, vruchteloos. Is dat de bedoeling? Is dat wat we willen? Is dat wat u wilt? Stel u zichzelf de vraag: 'Waar draait het om, om mij of om de opdracht van God?' Het is duidelijk niet aan u, jou en mij om te snel over anderen te oordelen. Dat is het werk van God. Wie weet kan een ander een prachtige toevoeging zijn - en dragen u en uw boom enorm veel vruchten!

www.jannieinmission.com

Byldspraak - Willem Wilstra Gefoel

Sûnt dûmny Anne Henk Boschma út Drachten in lêzing hâlden hat oer de grutte Reformator Luther - dat wie yn it Lutherjier 2017 - hat hy elke snein spesjale sokken oan.

By de tarieding fan dy lêzing fûn hy op internet in oanbieding omtrint dy sokken mei in (mooglike) útspraak fan Luther. 'Hier stehe ich, ich kan nicht anders'.

'Hjir stean ik, ik kin net oars' jout dûmny it gefoel en besef dat wy libje fan de Skrift en dat hy sa, yn alle minsklike kwetsberens, tsjinstfeint fan it Wurd wêze mei.

Coronamaatregelen Woord van bemoediging

De coronamaatregelen zijn weer aangescherpt. Dat raakt de samenleving hard - en het raakt de kerk. Het kerkelijk leven dat voorzichtig op gang kwam wordt nu opnieuw beperkt. Om moe en verdrietig van te worden, ook omdat een einde voorlopig nog niet in zicht is. Preses ds. Marco Batenburg heeft een bemoedigend woord voor alle gemeenten binnen de Protestantse Kerk in Nederland.

Gemeente van Jezus Christus, broeders en zusters,

De coronamaatregelen zijn weer aangescherpt. Dat raakt de samenleving hard en het raakt ons ook als kerk. Het kerkelijk leven dat voorzichtig op gang kwam wordt nu opnieuw beperkt. Fysieke contacten, samen zingen, ontmoetingen in huis en in het kerkgebouw zijn weer aan banden gelegd, terwijl dat zo wezenlijk is voor ons kerk-zijn. Het is om moe en verdrietig van te worden - ook omdat een einde voorlopig niet in zicht is.

Dit alles vraagt veel van ons. We worden in ons kerk-zijn teruggeworpen op dat waar het werkelijk op aankomt. In de eerste plaats is dat de levende God zelf. We zijn niet aan onszelf overgeleverd, we leven niet in een zwijzaam heelal, maar steeds opnieuw laat onze God van zich horen.

Daarom luisteren we volhardend naar het Evangelie en leven we Christus tegemoet. De toekomst ligt in Gods handen. Tegelijkertijd beseffen we in deze dagen ook het grote belang van onderlinge gemeenschap. We blijven volhardend in geloof vieren door samen te komen en online verbonden te zijn. Langs allerlei wegen houden we contact.

Laten we daarbij zorgzaam zijn voor elkaar en anderen door ons telkens af te vragen: wat kan ik vandaag betekenen voor de mensen die op mijn weg komen? En laten we in alles ook

zorgzaam zijn voor onszelf. Het gaat niet om de veelheid aan activiteiten, maar om betekenisvolle relaties.

In alles wat in deze dagen op onze weg komt, weten we ons afhankelijk van Gods Geest. Om zijn leiding bidden wij.

**Kom, Schepper Geest,
ontsteek in ons het vuur
van uw liefde.
Houd ons vast,
in Jezus' Naam.**

Laten we bidden:

- * voor plaatselijke gemeenten, dat het geloof bewaard wordt en dat we zorgzaam zijn voor onszelf en elkaar.
- * voor voorgangers en kerkenraden, dat zij de moed niet verliezen en kunnen volharden in vieren, gebed en de pastorale en diaconale zorg die nodig is
- * voor onze regering om wijsheid, om te onderscheiden waar het op aan komt
- * voor nabestaanden van mensen die getroffen zijn door het virus, om geduld en herstel voor degenen die nu ziek zijn
- * voor mensen in de zorg en het onderwijs, om draagkracht

*namens de Generale Synode,
ds. Marco Batenburg, preses*

Ds. Marco Batenburg Foto: Protestantse Kerk - Koos van Noppen

Geloofsgetuige Abraham Kuyper

'In de totale spanne van een mensenleven is er geen vierkante centimeter waarvan Christus, die majestueus boven alles staat, niet zegt: "Dat is van mij!"'

* 20 oktober 1837, Maassluis
† 8 november 1920, Den Haag

Straks een eeuw geleden overleden: theoloog, predikant, journalist, politicus, hoogleraar, kerkleider, premier, alpinist en gezinshoofd Abraham Kuyper. Als jong predikant, 'modern' opgeleid in Leiden, beleefde hij in het Betuwse Beesd dankzij gemeentelid Pietje Baltus een soort bekering. In zijn volgende gemeenten Utrecht en Amsterdam ontwikkelde hij zich steeds meer tot 'voorman' van de orthodoxe protestanten, daarbij in het zadel geholpen door mr. Groen van Prinsterer. In 1867 hadden kerkleden stemrecht gekregen in hun gemeenten. Via zijn dagblad *De Standaard* (opgericht in 1872) mobiliseerde Kuyper ze voor grootsere daden dan alleen het van kerkelijke kleur laten verschieten van gemeenten. In 1874 voor het eerst Kamerlid geworden, smeedde hij vervolgens in 1879 de antirevolutionaire kiesverenigingen samen tot een echte politieke partij, de eerste in ons land. De tweedeling in de politiek tussen liberalen en conservatieven was voorgoed doorbroken. In 1880 stichtte hij de Vrije Universiteit. Toen die de eerste lichte predikanten afleverde, werd hun beroeping in 1886 de aanleiding voor de Doleantie: de grote uittocht van de 'gereformeerden' uit de Hervormde Kerk. Kuyper leidde nu een partij, een krant, een universiteit, een beweging én een kerk. Van 1901-1905 was hij ook premier. De 'klokkenist van de kleine luyden' was een hard werkend en strijdvaardig man met een brede visie en een groot organisatietalent. Kuyper bepleitte 'sovereiniteit in eigen kring'. In een democratische rechtsstaat met scheiding van kerk en staat moeten burgers zich in 'volksdelen' kunnen organiseren om zoveel mogelijk vanuit hun levensbeschouwing onderwijs en universiteit, vakbonden en sociale voorzieningen in te richten. Hij had zo een groot aandeel in een steeds verder gaande verzuiling van de samenleving, met tal van nieuwe verenigingen en organisaties op het gereformeerde erf. In 1898 mocht Kuyper in Princeton in de VS zijn visie uiteenzetten in beroemd geworden 'Stone-lezingen'. Hij haalde uit het oude calvinisme 'beginzelen' waarop eigentijds moest worden voortgebouwd, 'in rapport met den tijd'. Later werd dit 'neocalvinisme' genoemd. Dit gedachtegoed heeft nog steeds internationaal invloed. Het gedachtegoed kreeg bij Kuyper en zijn volgelingen soms ook fundamentalistische trekken. En de manier waarop hij zijn politieke talent gebruikte om tegenstanders en andersdenkenden weg te zetten, zette soms voor lange tijd kwaad bloed. Maar 'Abraham de Geweldige' wist ook dat het boetekleed de man niet ontsiert. Hij bleef een diepgelovige die beseftte dat wedergeboorte in dit leven een nooit eindigend proces is.

Harmen Jansen

Offers brengen - een christelijke gedachte in

Er is een groot verschil tussen de stemming in ons land toen corona uitbrak, en de stemming nu, bij de tweede golf. Toen was er grote eensgezindheid. We begrepen dat er vervelende maatregelen nodig waren. We volgden de regering die een beroep op ons deed. We applaudis- seerden voor de mensen in de zorg, en allerlei spontane acties ontstonden voor de mensen die mogelijk zouden vereenzamen.

door ds. S. Boukes

We wisten nog niet, hoe lang het zou duren. We hoopten misschien dat het zo tegen de zomer weer achter ons zou liggen. En inderdaad nam het aantal besmettingen af en werden de regels versoepeld. Buitenlandse vakanties konden weer, de terrassen gingen weer open. Wel bleven er veiligheidsvoorschriften. En voorzichtigheidshalve bleven ook heel wat mensen in ons land, of zelfs thuis.

Een andere sfeer

Inmiddels zitten we er weer middenin. En de sfeer, die is wel veranderd. Er klinken steeds meer tegenstemmen. Er gaan complottheorieën rond en er worden alternatieve oplossingen bedacht. Onvolmaaktheden in de leiding van de regering komen aan het licht en worden breeduit behandeld, wat het vertrouwen aantast.

Je kunt de mensen in ons land verdelen in 'preciezen' en 'rekkelijken', en net zoals vroeger kijken die met een scheve blik naar elkaar. De eenheid van het begin is er niet meer. Groepen die denken dat ze weinig risico lopen, gaan hun eigen weg. Anderen kijken er geërgerd naar.

Een christelijk geluid?

Wij als christenen staan daar middenin. De vragen en de frustraties leven ook onder ons. Hebben wij een eigen antwoord op de uitdagingen van vandaag, een antwoord waarmee wij anderen helpen kunnen? Je zou dat mogen verwachten.

Wezenlijk voor een christen is dat hij een getuige is, iemand die in de woelingen van de tijd een overtuiging heeft die ingaat op de vragen, en mensen heenwijst naar God en naar Jezus. Dat hoeft niet altijd met woorden, want een sprekende levenswijze is misschien wel het beste getuigenis.

Maar hebben we onze tijd iets te bieden? De tijd dat kerkelijke boodschappen een vanzelfsprekend gezag hadden, ligt achter ons. Beke- ringsprekers en eindtijdprofeten roepen vaak enkel een glimlach op en raken zelden de ziel. We zijn bovendien zelf meegetroffen. Een christelijk geluid moet niet alleen de wereld helpen, maar ook onszelf.

Twee vlaggen

Op twee manieren gebeurde dat in de begin- tijd. Je kunt ze gesymboliseerd zien in de twee vlaggen, die we sinds de uitbraak hier en daar zien wapperen. De ene is de regenboogvlag van de hoop. Die vlag wil moedeloze en bange mensen helpen om vooruit te zien: aan de horizon schijnt licht.

Want in God geloven is in de toekomst gelo- ven, en zelfs al zou de wereld vergaan, dan gelo- ven we er nóg in, omdat God de wereld en

De rode vlag van solidariteit met de zorg
Foto: DVC

de tijden in de hand heeft, omdat Hij een nieuwe hemel en een nieuwe aarde heeft be- loofd. Hij overwint de dood en de ondergang. De andere vlag is de rode vlag van de solidari- teit met de zorg. Hij wappert voor wie van- daag helden zijn in het helpen van de kwets- baren, en dat onder grote druk.

Als christenen herkennen we er de liefde in, en we waren blij met elke actie voor de zwak- ken in ons midden en deden er volop in mee. Hoop en liefde, twee christelijke kernwoor- den kregen een nieuwe actualiteit.

Hoop en liefde

Zijn ze alleen bij christenen te vinden? Dat niet. Ook buiten het geloof om heb je optimis- tische mensen. Ze geloven dat de wetenschap- pers een antwoord zullen vinden, of wijzen erop dat in de natuur epidemieën vanzelf weer verdwijnen, en dan komt alles weer in evenwicht.

Maar de christelijke hoop gaat dieper. Ze vindt haar basis in God, en daarom gaat ze al het aardse te boven. 'Niets kan ons scheiden van de liefde van God', daar berust ze op.

En om solidair te zijn hoef je geen christen te zijn. Het feit dat corona alle mensen zonder onderscheid kan treffen, en de herkenning van de ander als medemens met een gezicht maakt gevoelens van verbondenheid in ons los. Maar de christelijke liefde is niet alleen geworteld in de sympathie (het samen lijden), maar komt bij een gelovige uit een hart, dat zich heeft laten vormen door wat we hebben gezien van God en Jezus.

Het offer

Christenen halen hun inspiratie uit het offer. Ons geloof leeft van de verrassing, dat God

zelf zijn Zoon gaf aan de wereld, en dat Hij zijn leven gaf voor de mensheid. Doordat Hij alles opgaf, hebben wij hoop. Hij beant- woordde al het slechte op aarde met liefde, en dat mocht Hem alles kosten. En dat daagt ons uit om als christen de weg van het offer te wil- len gaan, en dat tot het einde toe.

Dat is geen gemakkelijke zaak. Want waar hoop en liefde nog wel wat aansluiten op wat wij in onze betere momenten voelen, strijkt *het offer* ons tegen de haren in. Want het bete- kent: loslaten wat je dierbaar is. Een gift in de collecte heet in de kerk wel een offerande, maar het is zelden een offer. Een uurtje de buurvrouw helpen is een prima daad, maar vaak ook fijn om te doen en daarom geen offer. Een offer doet zeer.

Weerstand tegen het offer

Offers brengen is moeilijk. Dat merken we in de weerstand die er ontstaan is tegen beper- kingen die niet direct onszelf, maar anderen ten goede komen. Jongeren willen weer uit- gaan en feesten, want de corona treft hen minder hard. Voetbalsupporters willen brul- len en juichen, want ze zien geen gevaar in het uiten van je emotie bij een wedstrijd - daar zijn ze juist voor gekomen.

Zelfs mensen in de zorg, die van nature dicht- bij het offers brengen staan, voelen zich bitter over de risico's die mensen nemen en de schrale beloning door de overheid. Ze voelen zich slachtoffer. Het verschil met een offeraar is, dat die voor het offer kiest. Het slachtoffer zucht om wat hem wordt aangedaan.

De geest van het offer

Het zou weinig moeite kosten om de corona- voorbeelden uit te breiden met een heleboel andere: de weerstand tegen het offer belem- mert de oplossing van de ongelijkheid op aarde, het is een sta-in-de-weg in het vluchte- lingenprobleem, en het verhindert dat er wordt doorgepakt nu het behoud van de aarde en het klimaat er steeds zorgelijker voorstaan.

Waar mensen angstvallig vasthouden en ver- dedigen wat ze hebben en willen, verdwijnt het behoud uit het zicht. En nu ken ik het ant- woord: we kunnen onszelf ook niet redden. Dat zal van God moeten komen.

Maar dat Hij dat heeft gedaan en doet langs de weg van het offer, heeft ons veel te zeggen. En ook dat zijn opdracht is: 'Volg Mij'. Onder christenen moet de geest van het offer gaan leven. Dan dragen ze echt iets bij in de vragen van vandaag. Dan zou de geest van het offer zomaar de Geest van God kunnen zijn.

ds. S. Boukes is predikant van de Gereformeerde Kerk van Damwâld en redactielid van Geandewei

Banier bij de gereformeerde kerk van Damwâld. Een vlag met dezelfde afbeelding wappert bij verschillende kerkgebouwen en particulieren in het land. Foto: Willem Wilstra

Diversen

Stúdzjemiddei Fryske Bibel op 30 oktober giet net troch

De - ek yn de foarige Geandewei oankundige - stúdzjemiddei

op 30 oktober yn Frjentsjer oer it oersetten fan de Bibel yn it Frysk giet net troch. Dat hat de Stifting Frykse Bibeloersetting (FBO) besletten no't koroana wer wakker opspilet. Sa gau as it kin sil de stifting in nije datum fêststelle, lit foarsitter Lútsen Kooistra witte.

Livestreamconcert organist en zangeres vanuit PKN Damwâld

Organist Jochem Schuurman en zangeres Tetsje van der Kooi verzorgen op zaterdagavond 7 november een concert vanuit PKN De Ontmoeting in Damwâld. Vanwege corona blijft de kerk leeg, het publiek kan vanaf 19.30 uur luisteren via de livestream op www.pkndamwald.nl/live of Kabelnoord kanaal (1)956. Schuurman is vaste organist van de Martinikerk in Franeker en Van der Kooi zong ooit voor hen koningspaar. De twee zorgen voor een avondvullend programma met aria's van Bach en Händel, liederen van Mozart en Brahms en diverse orgelsolo's.

Welzijn van zeevarenden in havens in het gedrang

Nederland voldoet niet aan internationale verplichtingen ten aanzien van het welzijn van zeevarenden in zeehavens. In een poging daar verandering in te brengen, heeft de Nederlandse Zeevarendencentrale, waarin ook de Protestantse Kerk is vertegenwoordigd, een petitie aan de Tweede Kamer overhandigd. Daarin wordt gewezen op de noodzaak om zeemanshuizen structureel te financieren. Dat wordt sinds 2005 niet meer gedaan, met diverse sluitingen als gevolg. Er zijn nu nog zeemanshuizen in Vlissingen, Terneuzen, Rotterdam, Amsterdam, Schiedam, Moerdijk en de Eemshaven.

VOLGENDE KEER in Gehandewei

De familie Chorev

